

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשות "אמור"

זמני השבת	כניסת שבת	יעיאת שבת	ר"ת
ירושלים	18:49	20:01	20:54
ת"א	19:07	19:59	20:51
חיפה	19:10	20:01	20:54
באר שבע	19:07	19:59	20:51

שבת שלום ומבורך!

אישה מכובדת ובעלת עסק מבוסס בעיר פרשבורג שבהונגריה, נהגה במשך שנים רבות להביא מידי פעם תרומה הגונה לישיבה, בתנאי שיגידו קדיש תמיד לעילוי אותן נשמות שאין מי שיגיד עליהן קדיש. הישיבה העמידה בחור מיוחד שאמר קדיש לטובת נשמות אלו. לימים, הסתלק לעולמו בעלה של אותה אשה, ומכיוון שהוא ניהל את העסק ביחד איתה, פגעה פטירתו בעסק שהצטמצם וקטן, עד שלמרבה הצער נסגר העסק. מצבה הכלכלי של האשה הלך והחמיר, ובהמשך נפל עליה עול נוסף, כשהגיעו שתי בנותיה לפרקן. כסף לא היה לה לחתן אותן, נשאה האשה את סבלה בדומיה, קיבלה עליה את דין שמים. אבל, על דבר אחד לא יכלה לשתוק, וליבה היה מד וכואב, והוא עניין הקדיש שעלול להתבטל, אחרי שהפסיקה את התשלום לישיבה. במר נפשה עלתה להנהלת הישיבה וביקשה שהישיבה תסכים להמשיך גם הלאה, את אמירת הקדיש לעילוי הנשמות שאין מי שיגיד עליהן קדיש, עד שירחיב ה' גבולה בפרנסה ותחזור לתמוך בישיבה כמו פעם. שמעו ראשי הישיבה את בקשתה, ובהתרגשות הבטיחו לה למלא את מבוקשה. עם צאתה מהישיבה, הגיע אליה יהודי זקן בעל הדרת פנים נדירה, כשזקן צח כשלג יורד על פי מדותיו ובירכה לשלום. הופתעה האשה מהסברת הפנים הלבבית של הזקן הבלתי מוכר לה, הפתעתה גדלה בעת שהזקן החל להביע התעניינות במצבה ובמצב בנותיה. נאנחה האשה קשות ושטחה לפניו את מר גורלה ואת נפילתה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא, עד שאין לה את האמצעים ההכרחיים להשיא את בנותיה הבוגרות. מהו הסכום המשוער הדרוש לך? שאל הזקן, ענתה האשה סכום מסויים, שלף הזקן גליון נייר ורשם הוראה לבנק המקומי לשלם לאישה את הסכום שנקבה, אך לפני ששם את חתימתו, הוא ביקש שבגלל שמדובר בסכום גדול מאוד, רצוי שתהיה חתימתו בנוכחות עדים, עלתה האישה וביקשה משני בחורים להתלוות אליה, וחתם את חתימתו, עם סכום דיי נכבד הרשום בהמחאה. שמחה האישה והלכה למחרת בבוקר לבנק. פקיד הבנק הסתכל על ההמחאה, והביט באישה במבט מוזר, הוא ביקש ממנה להמתין ונכנס עם ההמחאה למנהל הבנק. כשראה המנהל את ההמחאה, איבד את הכרתו ונפל מכסאו. בבנק קמה מהומה, הפקידים ששמעו על המתרחש, הכניסו את האישה לחדר מסויים והפקידו עליה שומר שלא תברח, תוך חשד שיש כאן עניין עם מעשה רמאות. אחרי ששבה רוחו של המנהל, הוא ביקש לראות את האישה שהגישה את ההמחאה, ושאל אותה מתי קיבלה את ההמחאה וכיצד קיבלה אותה. אמרה האישה, רק אתמול קבלתי אותה מיהודי מכובד בעל הדרת פנים, וישנם אפילו שני עדים. מנהל הבנק הראה לאישה את תמונת דיוקנו של אביו המנוח, וכשהוצגה התמונה בפני האישה, הצביעה עליו ללא היסוס, שאכן זה האיש שנתן לה את ההמחאה. ציוה המנהל לתת לה את הכסף. לאחר שהלכה, סיפר המנהל לנוכחים: "האיש שמסר את ההמחאה לאישה, אינו אלא אבי שהלך לעולמו לפני עשר שנים. אמש הופיע אבי בחלום, ואמר לי - " דע לך, שמאז שסרת מהדרך הישרה, והתחתנת עם אישה גויה, והפסקת להגיד את הקדיש, היה מצבי רע מאוד, אך לזכותי עמדה הקדיש שאמרתי בישיבה לפי פקודת האישה, וזה גרם לי עילוי ונחת רוח לנשמת. אישה זו, תופיע מחר בבוקר בבנק שלך עם ההמחאה שמסרתי לה לכיסוי הוצאות נשואי שתי בנותיה". קמתי בבוקר נפעם מהחלום, סיפרתי לאשתי את פרטי החלום, והיא לעגה לכל הענין, אולם משהופיעה האישה עם ההמחאה, הבנתי שאכן החלום היה אמת. סיים רבי יוסף חיים זוננפלד את סיפורו ואמר: "מי היו שני הבחורים? אני וחברי רבי יהודה גרינוולד. ולסיום, הבן (מנהל הבנק) נהיה לבעל תשובה, אישתו התגיירה כדן, וזכו להקים בית נאמן בישראל.."

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

יצחק בן רחל דוד בן נטע יקותיאל בן שושנה דוד בן אוריט עמרם יחיא בן עיישה	גרשון בן רחמה אהרון בן חזלה חי בן ירדנה חנניה בן אסתר יהושוע בן תמו יוחנן בן בסקי נתנאל בן אורלי ישראל בן נרה יעקב בן סעידה אליהו בן רחל שמעון בן עיישה	אורלי בת סעידה נוריה בת נעימה קוקב בת אביגיל אינס בת מרים חדווה בת מסעודה ציפורה בת רבקה ז'נין בת מזל שרה בת זילפה שרה בת חנינה אליס עישה בת סימי חנה בת זוהרה
---	---	--

"אמונה אינה דמיון אלא אחד מן הכוחות הלא מוכרים הקיימים בנפש האדם. למד כיצד להשתמש בה." (רבי נחמן מברסלב)

2 אמו

3 אמו

4 אמו

ראשון	טז' אייר	שני	יד' אייר	שלישי	יח' אייר	רביעי	יט' אייר	חמישי	כ' אייר	שישי	כא' אייר	שבת	כב' אייר
לא לעומר פטירת הצדיקים: ר' רפאל עבו ר' חי טייב (אח של ערוך השולחן)	ל"ב לעומר ל"א תחנון במנחה פטירת הצדיק: הנודע ביהודה ר' יחזקאל הלוי לנדא	ל"ב לעומר ל"א תחנון היולת רשב"י פטירת רבי שמעון בר יוחאי ורבי משה איסרליש (הרמא)	ל"ד לעומר פטירת הצדיקים: ר' מנחם מנדל מרימינוב ר' אברהם חיים פינטו ר' עזרא עטייה	ל"ה לעומר פטירת הצדיקים: ר' סעדיה מזוזק ר' חיים אברהם גאגין ר' יוסף ווולטרך	ל"ו לעומר ר' יצחק אייזיק מפרמיסלא	ל"ז לעומר פרקי אבות פרק ה ל"ז לעומר פטירת הצדיקים: ר' חיים דניאל שלמה פינסו ר' שלמה אליעזר אלפנדי							

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

כתוב בזוהר (בהקדמה דף ח' עמ' א) שבא דומה וקיסרג על דוד המלך, אמר לו הקב"ה דוד לא חטא, וכל מה שהיה בהיתר היה, שהרי היא קיבלה גט מאוריה ב ז' בסיוון, והמעשה עם בת שבע היה בכ"ד באלול, אם כך עברו שלושה חודשים כפי הדין. וראויה היתה בת שבע לדוד מששת ימי בראשית ואם כך היא שלו. ויש לשאול, אם בת שבע היתה ראוייה לדוד המלך, למה הוא קיבל את העונש הזה שהיא תהיה אצל אוריה תחילה? ואמר המדרש כשדוד יצא להילחם בגלית, גלית היה לבוש שריון קשקשים, בגד שעשוי להגן עליו ממכת חרב, ולמנוע מהחיצים להיכנס בגופו. ביקש הקב"ה משר הברזל שיתן לאבן להיכנס כדי שהאבן שזרק דוד המלך תוכל לפגוע בראשו של גלית. אמר לו "אתן לך פיצוי עד עכשיו היו עושים ברית מילה עם אבן", כמו שנאמר, "עשה לך חרבות צורים ושוב מול את בני ישראל שנית" (יהושע ה) וכן כתוב "ותקח צפורה צור ותכרת את ערלת בנה" (שמות ד), "צור זה סלע, אני אתן לך מתנה שמעכשיו כל המוהלים לא ימולו באבן אלא בסכין". לאחר שדוד הרג את גלית הוא ביקש מהנושא כלים של גלית שישלוף את החרב שלו כי הוא לא הצליח לשלוף אותה כיוון שהיו שם כל מיני כישופים, אמר לו נושא הכלים "אם תיתן לי בת ישראל אני אפתח לך", אמר לו "אני אתן לך בת ישראל" מיד זעק הקב"ה ואמר לו "בת ישראל אתה רוצה לתת לו? של מי אתה נותן לו? כי לכל בת ישראל יש בן ישראל, הכל מתואם אין עודף לכל אחד יש אחת" אמר לו "התחייבת התחייבות מסוכנת מאוד, אתה מוכן לקחת יהודיה ולתת אותה לגוי? אבל כדי שלא תצא חייב, את אשתך אני אתן לו לגוי, (אוריה החתי היה אותו גוי) הוא התגייר ונשא אותה לאישה, אבל כתוב בזוהר (בסבא דמשפטים דף קז עמ' א) שכל פעם שהוא היה בא להתקרב אליה היתה מניעה, ואותו היום היה היום היחיד שהיא טבלה ואז דוד ראה אותה טובלת וביקש שיקראו לה כדי שחם ושולם לא תהיה הבעילה הראשונה בידי גוי. (בצור ירום ח/א פ/א, עמ' 174-176).

התורה מצווה את הכהנים במצוות מיוחדות (לא להטמא למת וכן לא לשאת נשים מסוימות וכו'). הסיבה לכך משום שהכהנים קדושים ולכן מוטלת עליהם חובה יתירה לשמור את עצמם בקדושה מיוחדת שנאמר "קדושים יהיו לאלוקיהם ולא יחללו שם אלוקיהם, והיו קודש... כי קדוש הוא לאלוקיו". אומנם פסוקים אלה נאמרו לכהנים, אך לאמיתו של דבר, יש בהם מוסר ומסר חשוב לכל יהודי גם שהוא לא מזרע אהרון הכהן. כי כל עם ישראל בכללותם נקראו "כהנים" כמו שנאמר לפני מתן תורה "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש". על כן לכל יהודי יש את החובה המוטלת עליו, לנהוג בקדושה וטהרה ולא לחלל אותה בשום אופן חס ושולם. ואם מדברים על קדושה, כאן המקום להדגיש שעיקר הקדושה מתחילה בשמירת העניינים מהסתכלות במראות אסורות. וכך הוא לשון קודשם של חז"ל, בגמרא במסכת ברכות, הלב והעיניים של האדם הם אלו שמושכים אותו לדבר עבירה. ורק מי שמוסר את שניהם לה' יודע ה' שאותו יהודי שייך לו ונאמן לו. אך הראשונים שמושכים את האדם לידי עבירה הם העיניים. שלאחר שהעין רואה הלב חומד. וכפי שאמרו חז"ל בגמרא בסנהדרין דף מ"ה, "אין היצר הרע שולט אלא במי שעיניו רואות". ולאחר שהלב חומד את האיסור, באים שאר אבריו של האדם ועושים זאת בפועל. ומי שמקדש את עיניו כראוי לכל יראה מראות אסורות הרי הוא שמור מכל חטא. ולכן מוטלת חובה על כל יהודי להשתדל לשמור את עיניו ולא להסתכל במראות אסורות. ואין זו מידת חסידות אלא איסור מפורש בתורה "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" האדם צריך למסור נפשו ולא להסתכל במה שה' אינו חפץ שיסתכל.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

באחד הלילות שהיה בבא סאלי בבית חתנו בירושלים, בשעת לילה מאוחרת עלה בבא סאלי על יצועיו כדי לאגור כוחות. טרם הספיקו בני הבית להירדם, קפץ בבא סאלי ממיטתו וקרא לנערו יצחק: חאקי חאקי קום ובוא עמי.. במשך שעה ארוכה הם עברו בכל הדירה וחיפשו דבר מה, ואחר כך יצאו מהדירה והמשיכו לחפש בחצר ובמחסן, עד שלבסוף מצאו איזה כלי ושברו אותו ואחר כך חזרו למיטותיהם לישון. בבוקר קרא בבא סאלי לחתנו והראה לו את הכלי, שהיה מצוייר עליו צלב. "דע לך, כי העבודה הזרה הזאת שהיתה בביתך הפריעה לי לישון עד שקמתי ושברתי את הכלי וביטלתי אותה. והשארתי אותה עד הבוקר כדי שאתה תקיים בה מצוות שריפה.. החתן נבהל למשמע אוזניו ואמר "הכלי אינו שלי ומעולם גם לא ראיתי אותו..". ענה לו בבא סאלי "כל דבר שברשותו של אדם שלו הוא, הכלי הזה נמצא ברשותך ולכן שלך הוא, עליך לשורפו כדי לאבד עבודה זרה מביתך. לבסוף התברר כי אחד המקורבים קנה כלי זה במכירה פומבית, והחביא אותו במחסנו של החתן ללא ידיעתו. ובהמשך נספר עוד סיפורים נאלה על הצדיק הקדוש – סידנא בבא סאלי שראה ברוח קודשו את הדברים ונזהר מאוד בנושא הקדושה והטהרה.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

מעשה בסוחר גדול, במשרת ובעגלון, אשר נסעו בעגלה הטעונה בין הונגרי ומשובח. יום אחד פנה המשרת אל הסוחר ואמר "הרי אנו נוסעים בדרך זו עם יין זה כבר זמן רב וסובלים צער רב מטלטולי הדרך. אנא תן לנו לטעום מעט מהיין שבעגלה." הסכים הסוחר ונתן להם לטעום מהיין. לאחר זמן נתגלגלו הדברים ונפגש המשרת עם שותי היין בעיר קטנה ושתי יין ושיבחו את אותו יין. "זהו יין משובח, יין הונגרי". ביקש המשרת לטעום ונתנו לו, אמר המשרת "אני יודע כי אין זה יין הונגרי" והם החלו להתווכח ביניהם. אותו משרת שידע היטב שזהו לא יין הונגרי התעקש והסכים להתערב עימם למרות שכולם שם היו בדעה אחת ברורה שאכן זהו יין הונגרי, אך הוא לא הושפע מדבריהם. אומר רבי נחמן מברסלב, "לכל אדם יש חוויה עמוקה שממנה למד דבר מסוים" ולכן לא היה חשוב לאותו משרת מה יגידו ומה יחשבו עליו, הוא נשאר צלול בדעתו וחזק ויצוי כי הוא הרגיש את אותה הרגשה של היין הונגרי... וכך גם בחיים עצמם, אדם שיודע את האמת לא יהיה משנה לו מה יגידו האחרים..

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכוי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכוי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

הצדיק רבי ישראל מרוז'ין ברח מידי ממשלת רוסיה, בעקבות עלילה שטפלו עליו. במהלך נדודיו הגיע לכפר קטן שנקרא "ישראלובה". שם הכפר שהזכיר את שמו "ישראל", עורר את תשומת ליבו של הצדיק. הוא פנה אל אנשי הכפר לברר על מקור שמו אך אף אחד לא ידע להשיב לו על כך. הפלא הגדול הוא, שאף אחד מתושבי הכפר גם לא היה יהודי. הוא לא התיימש וניסה לחקור את מקור השם לכפר. יום לפני שכבר עמד לעזוב, שאל בפעם אחרונה עובר אורח על מקור שמו של הכפר, ואותו אחד ענה לו " ייתכן שפלוני, מוותיקי הכפר המתגורר בסוף היער הסמוך יוכל לענות לך על כך". רבי ישראל חיפש את מקום מגוריו של זקן הכפר, הוא התקדם אל תוך היער עד שהגיע לבקתה ישנה וקטנה. את הדלת פתח זקן שבקושי עמד על רגליו. תחילה הביט הזקן ברבי ישראל מרוז'ין בפליאה מה הוא מחפש, אך לאחר כמה שניות נאנח ואמר "בוא היכנס ואספר לך מהו מקור השם לכפר זה". רבי ישראל מרוז'ין לא הבין, כיצד הזקן הזה ידע מדוע הוא הגיע אליו. והזקן החל לספר "היה זה כאשר הייתי ילד ושימשתי כרועה צאן והנהגתי את עדרי בין ההרים רחוק מבני האדם. לעת ערב, הייתי נוהג להביא את הצאן אל הנהר המתפתל בין ההרים, על מנת להרוות את צמאונן. "באחד הימים, כשהחזרתי את צאני קיימתי ספירה וגיליתי שחסרה לי כבשה. כך גם קרה בכל יום שביצעתי ספירה היתה חסרה כבשה. החלטתי שמהיום לא אעצום עין, אשגיח על צאני. לפתע הבחנתי בזאב אכזרי, שמתקרב לעדרי ורוצה לבצע את זממו ולקחת כבשה כפי שנהג עד כה. החלטתי לעמוד על המשמר ולנסות להבריחו, אך לצערי הזאב החל להתקרב לכיווני. זעקתי לעזרה אך איש לא שמע אותי, שכן הייתי בהרים מבודד מבני אדם. התחלתי לחשוש לחיי, לפתע הבחנתי בכבועה בנער צעיר, יהודי שקט שהיה נוהג להתבודד ולבלות שעות ארוכות בטבע לבדו, שקוע במחשבותיו עם ספריו הקדושים, צעקתי לעברו "ישראל, ישראל עזור לי". כשהזאב היה מרחק של שניה ממני, התרומם ישראל ממקומו ואמר "אל תפחד, הזאב לא יפגע בך" ובאמת הזאב המשיך להתקדם ולפתע נפל כאילו חץ בלתי נראה פגע בו הזאב צנח ומת ואני ניצלתי. ובאותו רגע הבנתי שהנער הצעיר – ישראל שמו, איש קדוש הוא. ומאותו יום התחלתי לעקוב אחריו בסתר, ללמוד ממנהגיו. הבחנתי שבכל בוקר כשהיה מגיע לאיזור להתבודד, היה טובל בנהר. כך טבל בנהר מס' פעמים. בחורף, שהיה שלג, ראיתי אותו מגיע לטבול, לא האמנתי למראה עיניי, רוב הנהר היה קפוא, וישראל לא וויתר הוא ניסה לטבול בנהר. חששתי לשלומי ולכן התקרבתי לשם, וראיתי שכתמי דם מגופו הופיעו על הקרח. לא יכולתי להביט בסבלו ובמסירות נפשו של האיש הקדוש, ופרשתי מטליות יבשות על מנת להקל עליו. כעבור זמן, סיפר אחד מאנשי הכפר כיצד חש ברע מספר ימים וכאשר עבר בנהר שמה ממנו ונתרפא. וכך כל מי שהיה לו צרה, מחלה, שמה ממי הנהר הקדוש ונתרפא. עד שהשמועה על הנהר הקדוש התפשטה בכל הכפר. התחלתי לספר לכולם את המעשה עם ישראל הנער והזאב, ועל הטבילות שלו בנהר, וכולם הסכימו איתי פה אחד – הנהר נהפך להיות קדוש בזכות אותו ישראל. וכולם קראו לנהר "המעייין הקדוש". בתוך זמן קצר, הרבה אנשים הגיעו ובנו בתים סביב הנהר הזה, ואני הייתי ביניהם. וכך נוצר הכפר "ישראלובה" על שם ישראל הקדוש. יום אחד, בעודי רועה את הצאן, התקרב אליי ישראל, ובפיו תודה על העזרה באותו בוקר חורפי עם השלג. "הריני מברך אותך באריכות ימים ושנים טובות" אמר לי אותו ישראל. והוסיף אותו ישראל "יום יבוא, ויגיע לביתך איש אשר יברר אצלך את מקור השם של הכפר, קבל אותו בסבר פנים יפות וספר לו את כל הסיפור לפרטיו. ועד אותו יום אני מבטיח לך אריכות ימים ושנים. הזקן סיים את סיפורו, רבי ישראל מרוז'ין היה בהלם מהסיפור. לפתע, רבי ישראל מרוז'ין והזקן הבינו את המשמעות של המשפט האחרון "עד אז אני מבטיח לך אריכות ימים ושנים". לפתע בקעה אנחה מגרונו של הזקן והוא מסר את נשמתו לבורא. "לפי כל הסימנים, אותו ישראל לא היה אלא רבי ישראל הבעל שם טוב הקדוש."

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

הנה מבוואר בדברי רבינו שכאשר מרגיל האדם את עצמו לקיים כל מצוות ה' הבאים לידי בזריזות, אז מתעורר ליבו לאהבה את ה' יתברך הנכבד והנורא, ומחמת גודל האהבה הבוררת בקירבו ממילא כל ליבו ונפשו כמהים וכוספים לקרבת ה' בבחינת הנאמר אצל דוד המלך עליו השלום, "צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים" (תהילים מב,ג), וכן הוא אומר "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועייף בלי מים" (תהילים סג,ב). וכן הוא אומר "ונכספה גם כלתה נפשי לחצרות ה' ליבי ובשרי ירגנו אל אל חי" (תהילים פד,ג). וביותר תגדל תפארתה של מידת הזריזות המעטירה בהשכמת הבוקר שכן נתבאר לעיל (ענף א' ה"ג) שעל ידי קדימת ההשכמה בבוקר בזריזות ובחשק לעבודת השם יתברך, זוכה האדם לקנות קניין הטהרה בנפשו, ולכבוש את יצרו בידו במשך כל שעות היום כולו, וכאשר כבר מראשית היום זוכה לשלוט על חומריותו ולשעבדו לעבודת קונו, ממילא יהיה לו נקל לקיים את כל דברי השולחן ערוך, אשר הוא יסוד כל היהדות, ויהיה נשמר מיצרו הרע מראשית ועד אחרית היום בבחינת מה שכתב רבינו המהר"ו.

הינה מטעם זה ברור הדבר מדוע מר"ן השולחן ערוך, פתח את חיבורו הקדוש דווקא בהלכות השכמת הבוקר ולא בקריאת שמע כפי שפתחה המשנה, שהרי במידת הזריזות בהשכמת הבוקר תלויה כל קיום היהדות והדת. וכבר רמז על זה מרן החיד"א "הבא להרגך השכם להרגו" (הבא להרגך – היצר הרע) (והשכם להרגו – בהשכמה). והיינו שבכוח ההשכמה יכבוש את יצרו הרע המסיתו מדרכי חיי התורה וקדושה לחיי חומר ותאוה. (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 80).

הרב הגאון שלום ארוז שליט"א

על משה רבינו נאמר "והאיש משה עניו מאד מכל האדם" הכרת הטובה היא מידה הבאה מתוך ענווה, שהאדם רואה כמה ה' מטיב עימו ונותן לו והוא נעשה עוד יותר עניו. וחושב: אני? מי אני ומה חיי שה' נותן לי עוד ועוד? הוא מתבייש והוא נעשה עוד יותר קטן ועוד יותר קטן וזה האור של משה רבינו. וכפיות הטובה, שחושב שהכל מגיע לו וזה רק מנפח את האדם יותר בגאוה שהוא רק רוצה ורוצה יותר ויותר, וכשמקבל דבר מה, הוא חושב: מה? זה רק מה שקיבלתי? הרי חייבים לתת לי עוד ועוד! וזה החושך של המן – עמלק. ועל זה כתב רבי יעקב אבוחצירא זיע"א שהענווה של משה רבינו היא המנצחת את היצר הרע. כי סמאל שהוא שם המלאך היצר הרע, זה בגימטריה ענוה, וזה מרמז שרק מידת הענווה יכולה לנצח את היצר הרע. (מתוך שערי בתודה, עמ' 35-34).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

מי שהניח תפילין של ראש תחילה אינו צריך להסירה ולהניח תפילין כסדר הכתוב בתורה של יד תחילה ואחר כך של ראש, שמאחר שתפילה של יד אינה מעכבת של ראש, הרי שבעצם הוא מקיים מצוות תפילין אלא שעדיין אינה כתיקונה. מכל מקום הרי שבכל רגע שהוא נושא עליו התפילין של ראש, הוא מקיים מצוות ה', ואם כן איך נאמר לו שישלך המצוה מעליו כדי לקיים מצוה מן המובחר? ולכן אין להסיר את של ראש, אלא שעליו למהר ולהניח תפילה של יד ומיד שתזדמן לו כדי לקיים כל זמן שבו עיניך יהיו שתיים. (יבי"א ח/ב).

אסור להפסיק בדיבור בין תפילין של יד לשל ראש כי ברכת להניח תפילין חוזרת גם על תפילין של ראש. ואם מפסיק בדיבור ביניהם יהיה צריך לברך על תפילין של ראש ברכת על מצוות תפילין, ונמצא גורם ברכה שאינה צריכה ולכן אפילו להפסיק להשיב שלום לרבו - אסור. עד שיניח תפילין של ראש. ועוד שהרי נאמר "והיו לטוטפות בין עיניך" הויה אחת לשתייה שלא יהיה הפסק והיסח הדעת בנתיים. ומכל מקום אם עבר ודיבר לצורך התפילין אינו צריך לחזור ולברך על מצות תפילין. ואם שמע קדיש או קדושה בין הנחת התפילין של יד לתפילין של ראש, לכתחילה לא יפסיק לענות אלא שותק ושומע ומכוון למה שאומרים. ואם עבר והפסיק וענה לקדיש או לקדושה אז אינו צריך לברך ברכת על מצות תפילין. ואם אחר שבירך ברכת להניח תפילין שמע שמתקרבים ובאים לומר קדיש או קדושה, ואם יכרוך שבע הכריכות על הזרוע לא יספיק להניח גם תפילין של ראש ולענות אחר כך קדיש או קדושה, רשאי שלא לכרוך הכריכות אלא יהדק התפילין של יד על הזרוע וימהר להניח לאחר מכן תפילין של ראש ואז יענה קדיש או קדושה, ואחר כך ישלים הכריכות על הזרוע כנהוג. (יביא ח/א, יב - ח/ג, טז - ח/ט צד, כח).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

בבגדד חי לו יהודי רחוק מהתורה והמצוות, שלא הותיר עבירה אחת שלא עשה. אולם יום אחד התעורר ליבו של היהודי לתשובה. הוא החליט לשוב לדרך הישר. בשעת ערב נקש על דלת ביתו של שכנו, איש חסיד וישר, "האם תוכל לקחת אותי אל רבינו יוסף חיים, על מנת שיורה לי דרך תשובה?" ביקש בבושה משכנו. "בוודאי" השיב החסיד בשמחה, "מחר אני הולך לרבינו לבקש ממנו תיקון על עוון מסויים, שנשלתני בו בשגגה, בוא עימי והכניס אותך אליו.. ואכן למחרת הגיעו השניים לבן איש חי, "המתן לי כמה רגעים עד שאקרא לך." ביקש החסיד מאותו יהודי רחוק. ישב היהודי מחוץ לחדר הבן איש חי, והאזין לשיחה ולדרך תשובה של הבן איש חי לשכנו החסיד, על העוון שנכשל בו. "צום צדקה ותפילה יעבירו את העוון על החטא שנשלת בשגגה." שמע זאת היהודי הרחוק ונבהל.. "לי אין תקנה הרי יש לי המון עבירות שעשיתי בשוגג ובמזיד." הוא החל לברוח מרוב בושה. אך הבן איש חי ראה זאת ברוח הקדוש וביקש לקרוא לאותו יהודי אליו. הבן איש חי קיבלו במאור פנים ובשמחה. "רוצה אתה לשוב בתשובה?" אותו יהודי השיב בחיוב אך התנצל כי יודע שאין לו סיכוי עקב העבירות הרבות בהם פגם ונכשל. "הכה באגרופך על החזה וחזור אחריי "חטאתי עווייתי פשעתי". וזהו. לך הביתה לשלום, מחר חזור אליי ונתחיל לעשות כמה צעדים שיקרבו אותך אט אט לבורא עולם.. ומאותו היום קבע לו הבן איש חי חברותות במוסר הלכה אגדה עד שמהרה הפך להיות תלמיד חכם וחוזר בתשובה בתכלית ההידור. והכל התחיל בקירובו לה' תוך כדי שמחה ומאור פנים...

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

החפץ חיים ידע לומר לכל אחד מהו תפקידו, ועודד את תפקידם כראוי. אחד מעשירי ראדין ראה ברכה גדולה בעסקיו. הוא היה קונה נכסים ומוכרם ברווח גדול, וברבות הימים הפך להיות תומך ראשי של ישיבת ראדין. יום אחד נכנס החפץ חיים לבית המדרש וראה יושב ולומד. ניגש אליו ושאל לפרש הדבר. "איני יכול כבוד הרב להמשיך לעסוק במסחר.. כי חשקה נפשי בתורה.. "קום מיד!" השיב החפץ חיים בתקיפות, "הרוצה אתה להחריב את העולם ולהשבית את תלמוד התורה הקדושה?" העשיר נבהל והשיב "לא כבוד הרב אדרבה, אני רוצה ללמוד." החפץ חיים ענה לו "דע לך, כי זוהי עצת היצר הרע, אם הקב"ה שם את חלקך במסחר וגורם לך להצליח מאוד ולתמוך בישיבה ביד נדיבה, בזכותך כולם לומדים כאן, הרי זהו תפקידך, אל לך לחפש להחליפו".

"משל למה הדבר דומה? לחייל הנמצא בחיל התותחנים ומצליח בתפקידו, קולע למטרה בכל ירייה ולפתע ביום בהיר מחליט על דעת עצמו לעבור לחיל האוויר כיוון שזהו תפקיד גדול יותר וחשוב יותר, וכי שייך ומתאים שיעשה זאת?" התשובה היא לא!! "הוא לא שייך לחיל האוויר ובחיל התותחנים הוא מצטיין ביותר, עליו להמשיך בתפקידו ובשום אופן לא לעבור לתפקיד אחר.. "אף אתה.. המשיך החפץ חיים, "תפקידך לעסוק במסחר ולתמוך בעמלי התורה בעולם התורה ולא לסטות לכיוונים אחרים..."

כל אדם צריך להכיר את המקום שהשגחה העליונה העמידה אותו שם, ולדעת ששם מקומו זה תפקידו ובכך הוא משלים את ייעודו. (משכני אחריו במדבר עמ' לז-לח).

העלון מוקדש לרפואות:

- צ'יצ'אן בן ביסקה
- חזלה בת חביבה
- אהוד בן רבקה
- דביר בן גאולה
- אילן בן גורג'יה
- אושרה סעידה בת עליזה
- מרים בת אסתר בלור
- ליטל בת אורנה חווה
- ראובן בן חנה
- מרדכי בן ג'ראן
- חיה אביגיל בת אליס
- זהבית בת חנה

העלון מוקדש להצלחת:

- מור אבי אוריאל בן ציפורה
- עזרא בן נאוה
- גיא בן איריס
- אלעזר בן כוכבה
- מרת אימי ויויאן בת נוריה
- בת חן בת עירית
- בר ושרית ישראל
- אליעד אליהו בן אריאלה

"עין חיים היא למחזיקים בה"

המעוניינים לסייע בהוצאות העלון ובזיכוי הרבים, מוזמנים ליצור קשר : במספר: 0523458725 או במייל: mahamardaniel@walla.co.il